

[Ole Bernt Henriksen]

sentlige beskæftigelsesmæssige interesser berøres. Det konservative folkeparti har længe ment, at arbejderbevægelsen burde have et væsentlig større ansvar for beskæftigelsen i Danmark, og det er noget, den får i små måder – forhåbentlig lidt større måder efterhånden.

Vi har heller ikke noget imod, at miljøstyrelsen kan rådføre sig med en række organisationer, særlig de kommunale organisationer, erhvervsfiskernes organisationer, Forbrugerrådet, Danmarks Naturfredningsforening og Danmarks Sportsfiskerforbund. De pågældende kan have sagkundskab og synspunkter, som det kan være udmærket at få til at indgå i styrelsens overvejelser.

Lidt mere betænkelige er vi ved, at nogle landsdækkende organisationer får ret til at klage over miljøafgørelser, men her er ministeren og vi, tror jeg, enige om at søge specificeret, hvornår der er klageadgang for de pågældende, det vil sige, hvornår de har en særlig kvalificeret interesse, som gør dem klageberettigede i lovens forstand, og vi vil i udvalget gerne se på, om specifikationerne er tilstrækkelig præcise, således at der ikke kan opstå tvivl.

Derimod er vi meget tilfredse med, at visse mindre sager skal kunne finde deres endelige afgørelse ude i kommunerne, at lovforslaget gør det lettere for virksomhederne at udnytte en anket afgørelse – hvad den socialdemokratiske ordfører også var inde på – at naturfredningslovens vejbyggelinjer ophæves, og at det bliver lettere at udarbejde kommunale spildevandsplaner, ligesom det kan være rigtigt, at genanvendelse inddrages i affaldsplanlægningen, når noget taler derfor, det vil sige, når det er økonomisk forsvarligt.

Jeg vil i udvalget bore i, om der er nogle virksomheder eller anlægstyper, det er mest praktisk at tage ud af miljølovgivningen, ud af hele denne administration.

Jeg vil i øvrigt af hensyn til både amter og kommuner bede ministeren foranledige klarlægning, hvor ansvaret for ældre forurening skal placeres. Det er noget, vi må have en afgørelse på i miljøudvalget i denne samling. Jeg tror, ministeren er enig i dette synspunkt.

Jeg vil også sige, at vi meget gerne ser, at de personer eller instanser, der godkender, også har et vist sammenfald med kontrolfunktionen med naturen, som jeg foretrækker

at kalde den. Men det er vist også noget, vi med fordel kan tage op i udvalget.

Vi havde frygtet en revision, der fjernede det princip, at man skal have en væsentlig individuel interesse for at kunne klage, og som greb ind i forholdet mellem kommunerne og deres borgere. Vi havde også frygtet, at miljøankenævnet blev tumleplads for alle mulige interessegrupper, og at den overordnede miljøsag således kunne blive kompromitteret. Afhængigt af de afgrænsninger, vi når frem til, må denne frygt siges at være bortvejret, og jeg skal derfor på det konservative folkepartis vegne tilsige venligt og kritisk udvalgsarbejde med det sigte snart at få lovforslaget vedtaget.

Sønderby (V):

Miljøbeskyttelsesloven har nu virket i 8 år, og ved lovens vedtagelse blev det bestemt, at den skulle revideres 3 år efter. Venstre undlod at stemme for vedtagelsen, fordi der var visse ting, vi ikke var helt tilfredse med. Revisionen er nu udskudt flere gange med venstres tilslutning, fordi vi egentlig synes, at loven kom til at virke, og at den har forbedret vort miljø herhjemme.

Venstres betænkeligheder ved lovens vedtagelse gik bl. a. på de mange bemyndigelser og de økonomiske konsekvenser for staten, men også for erhvervslivet. De er ikke blevet mindre, og jeg forstår ikke, at en revision af loven nu skal gå i retning af at give ministeren flere bemyndigelser. De landsdækkende organisationer får både plads i miljøankenævnet og ret til klage for derved at sinke behandlingen, gøre loven mere centralistisk og gøre den dyrere.

Venstre går ind for, at dansk natur skal sikres, og at miljøet ikke må forringes. Det er intentionen i loven, og det skal være en indsats med mening i. Det er rigtigt, at virksomheder ikke uantastet får lov til at forurene luften, jorden og vandet, men det er lige så vigtigt, at erhvervslivet sikres muligheder for at klare sig i konkurrencen både beskæftigelses- og samfundsmæssigt. Vi må sikre, at dansk erhvervsliv ikke pålægges restriktioner af miljømæssig art, der er forskellige fra de vilkår, der gælder i de lande, vi skal konkurrere med, og de lande, vi kan sammenligne os med.

Når dette er sagt, skal jeg også sige, at intentionerne med loven på mange måder er